

Мария Илиева

Закрещя небето от болка

Закреця небето от болка.
Писък и стон се изплака.
Тишината, черна проплака,
като вдовица.
Тътен...
С грохот се разби прибоя,
камбанен екот издрънча в душата,
като хвърлена чаша.
Отекна няма,
ударът оковен,
с ръждясал звук проскърца...
И виждам глутници,
изпаднали във транс,
крещящи – „още!“
И глухо барабанът тътне
методично,
в транс
ударите на сърцето...
Тимпан.
Последни сълзите се стичат
като дъжд, прокапал от небето.
Обикалят вещици във полукръг,
танцуват голи,
чупят криви пръсти
около мен,
И в мен,
демони – приятели, светици
пред иконите изплюха се
без жал,
без капка милост,
кладата гори...
цвърчи...
изпечената плът.
Пламти от завист,
все по-силно
искри прехвърчат,
падат птиците убити.
Ехидни са усмивките.
Пред теб – горят ме.
Облечена във бяла рокля.
Ще се превърна в пепел,

която в дланите ще събереш.
А аз ще кацна, като птица...
от рамото...
не съм и отлетяла.
Когато огънят угасне,
ще ме събереш със устни.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10109>]